

væge sig friere i Livet udenfor. Jeg tror, det er langt bedre for dem i deres Fremtid, naar de skulle over i en borgerlig Værfomhed, end det er at komme ind paa Kaserneanstalter. Jeg indrømmer fuldkommen, at man andet Steds kan have meget hæderlige Vleieanstalter; det kan være, det er et godt Surrogat; men det er ogsaa kun et Surrogat. Familieforholdet er det Bedste. Kan man ikke faae det, maa man tage Vleiehjælp, nøjes med den og se at faae den saa god som mulig. Men jeg kan ingenlunde sætte den som Nr. 1, jeg maa i hvert Tilfælde bestemt sætte den som Nr. 2. — Bestemmelserne om Tvangsarbejdsanstalter skal jeg ikke udtale mig videre om. Det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 4de Valgfreds (Holch) mente, at man gik en Del for vidt i sine Krav til Tvangsarbejdsanstalterne. Det skal jeg lade staa hen, jeg gjør det ganske særlig af den Grund, som ikke vil være de ærede Medlemmer ubekendt, og som kan læses i Lovforslaget, nemlig at det egentlig er et Forhold, ligesom flere andre Forhold i denne Lov i familieretlig Henseende og senere, naar vi komme til Spørgsmaal om Løsgængere og Forbrydere, som ganske særlig henhøre under en anden Minister, nemlig min Kollega, Justitsministeren. Det ærede Medlem for Svendborg Amts 2den Valgfreds (S. Hansen) mente, at der under § 38 ikke var gjort nogenjombest Førfkjel mellem værdige og uværdige Trængende, og vilde se det i den Redaktion, der er givet, idet „ingen Trængende kunne vægre sig ved at lade sig forsjøge udenfor den forsjøgelsesvigtige Kommunes Grændier ved dennes Foranstaltninger“. Jeg kan henvisse det ærede Medlem til, hvad jeg allerede har bemærket om Forslagets § 24 og om den Maade, hvorpaa Hjælpen skal meddeles til dem, der egne sig til at modtage Understøttelse i Hjemmet, det kan jeg gerne sige. Det følger af sig selv, at der mellem Paragraferne i en saadan Lov som denne maa være et vist Sammenhæng, og naar man vil fastholde det, tror jeg ikke, at § 38 indeholder nogenjombest Føre.

Jeg skal nu omtale et Par Hovedbestemmelser i Lovforslaget, som findes i Kapitel V, om Forholdet mellem Kommunerne med Hensyn til Udbredelsen af Fattigunderstøttelsen, et Forhold, som er omtalt af mange ærede Medlemmer, og som ogsaa har den allerførste Betydning. Her vil jo findes væsentlige nye Regler. Hovedstandpunktet er det, at det Forhold, som vedrører de 6 Ugers Kur for Tjenestekommunen, er opgivet, og man er kommen til en ganske simpel Regel, idet man siger, at al Understøttelse er Gjen-

stand for Erstatning paa nogle mindre Udtagelser nær, som jeg ikke nu skal opregne. Som Følge deraf kommer man nu til ganske simple Forhold og kommer bort fra de nu værende særegne Forhold, ikke blot om de 6 Ugers Anerkjendelse, og hvad der skal ydes i den Retning; men man kommer ogsaa bort fra den tartmæssige Fastslaaen af Fattigunderstøttelsen. Det vil være ærede Medlemmer bekendt, at Opholdskommunen kun kan give et vist Minimum eller et vist Maximum — det kan opfattes, som man vil — til de Vedkommende, forsaavidt den vil sine Udgifter refunderede. Der er altsaa sat en bestemt Grændse for Udgiftens Størrelse, uanset hvad Vedkommende behøver, en bestemt Tækt for Hovedpersonerne, og nogle Tillæg for andre Personer, fort saat, den Kommune, i hvilken den, der skal understøttes, opholder sig, kan ikke efter den nuværende Lovgivning give Vedkommende efter frit Skjøn, hvad Vedkommende behøver, hvis den vil have det erstattet af hans Forsjogelseskommune. Gaar Opholdskommunen ud over visse Grændier, maa den selv bære det, og man kan sige sig selv, at saa vil Opholdskommunen — økonomiske Hensyn tages der jo i ikke saa ringe Grad under Fattigforsjøgelsen — være lidet tilbøielig til at gaa ud over dette Maximum, og det er et uheldigt Forhold. Det følger af sig selv, at man, naar man gaar til den simple Ordning, som foreslaas i § 43, ogsaa maa gaa til denne Ordning eller til en Ordning af den Slags, som foreslaas i § 44, idet man siger: „Man skal der deles mellem Opholds- og Forsjogelseskommunen. Opholdskommunen skal udrede visse Kvota af Understøttelsen, Resten faar den refunderet. Hvem der vil tabe, og hvem der vil vinde ved denne Lov, er ikke let at sige. Man maa huske, at Opholdskommunen bliver fri for de 6 Ugers Kur, hvilken Betydning det kan have, er det ingenlunde godt muligt økonomisk at udmaale. Jeg synes heller ikke, det er saa vigtigt at komme til et Skjøn derom, hvis man ellers ættiender, at det er en Regel, der kan bruges. Det ærede Medlem fra Ringkøbing Amts 2den Valgfreds (Moberg) vilde opgive de 6 Ugers Kur, men ikke opgive den første Bestemmelse for Fattigunderstøttelsen. Jeg vil i saa Henseende sige, at jeg tror rigtignok, at Regelen, saaledes som Loven er affattet, er simpel, klar og praktisk. Jeg tror ikke, at man her kan gaa frem paa den Maade, at man kan sige: Noget af dette tage vi, Andet tage vi ikke. Selvfølgelig indrømmer jeg, at der kan være forskellige Meninger om, hvor Meget der skal bæres af den ene Kommune og hvor Meget af den anden, men det er et